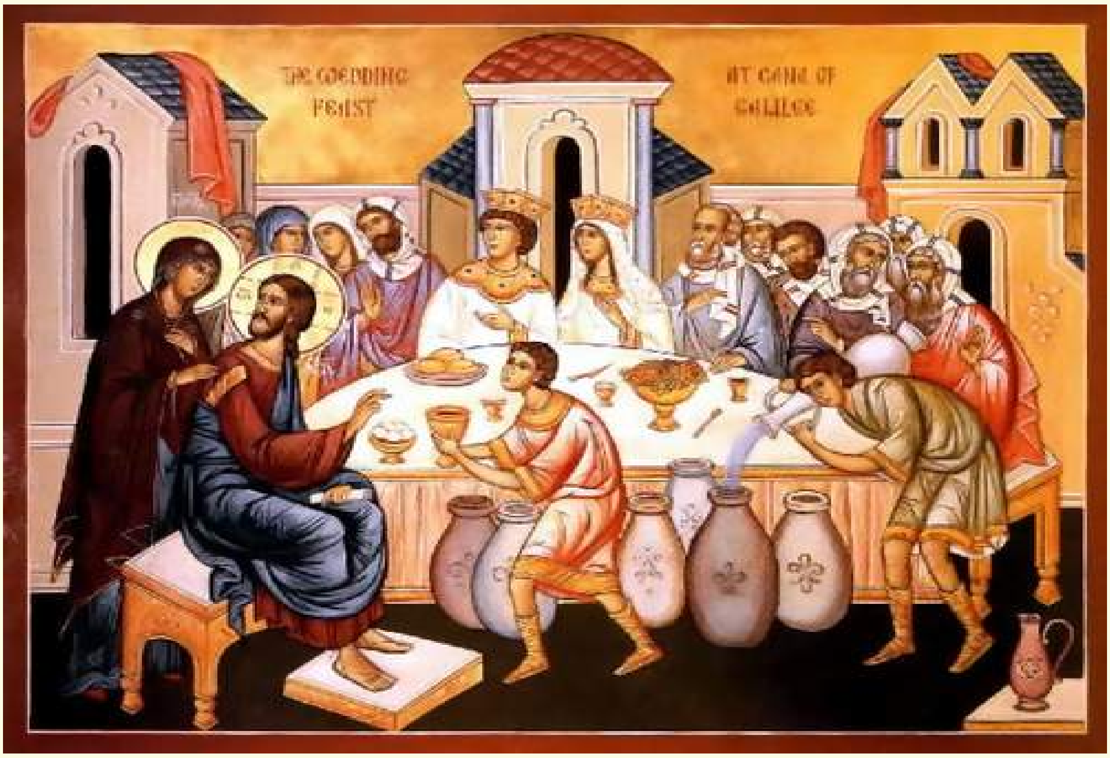
Prof. Lic. Dr.
Gianina Maria-Cristina Picioruş

Acatistul Nunții

Teologie pentru azi

Bucureşti
2004

Acatistul Nunții

Condacul 1

Apărătorului Celui Mare şi Dumnezeului nostru, Părintelui celui Atoatefăcător şi Atotțiitor, Care a zidit lumea cea văzută şi cea nevăzută, ca pe o mireasă împodobind-o cu preacinstită frumusețe; şi Celui ce a spânzurat pământul pe ape şi a fost spânzurat pe lemn pentru Mireasa Lui, Preadulcelui Iisus, Mirele Bisericii, Care S-a îmbrăcat în veşmântul preascump al sângelui Său şi a prăznuit nunta Sa, însulițându-Se; şi Celui ce pururea sfințeşte, Mângâietorului Duh, Care urzeşte cu harul Său haină împodobită şi preaînfrumusețată Miresei Biserici; Preasfintei Treimi celei deoființă şi nedespărțită, Dumnezeului nostru,Care este Iubire şi va să prăznuiască nuntă veselă şi preasfântă împreună cu toți Sfinții în vecii cei nesfârşiți, laudă şi slavă Îi aducem, urmând Puterilor cereşti şi strigând:

Slavă Ție, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Icosul 1

Cetele cele nematerialnice, care sunt duhuri şi pară de foc, neîncetat slavoslovind pe Preasfânta Treime, s-au minunat şi au lăudat înțelepciunea Ziditorului, când, luând țărână din pământ, cu mâinile Sale, a făcut pe om şi a suflat asupra lui suflare de viață, cinstindu-l ca pe o încununare şi împărat al creației.

Şi în acest vas de lut a binevoit bunătatea Sa a ascunde dinarul Chipului Său şi comoara asemănării Sale, cea mai de preț decât lumea întreagă, şi a îngropa strălucirea mărgăritarului celui dumnezeiesc în cel cu nume de *țărână*, Adam, ca într-o peşteră, în care să-Şi plece capul şi să Se odihnească, Cel pe Care nu-L

încape tot universul, Care zboară pe aripile vântului şi Se poartă în căruţă de Heruvimi şi în car de Serafimi. Şi spăimântându-se, au cântat aşa:

Slavă Ţie, Doamne, Care ai făcut pe om, să fie mire şi împărat al creaţiei, după chipul şi asemănarea Ta;

Slavă Ţie, Doamne, că ai ascuns aurul harului Tău într-un vas de lut, de unde, stricându-se vasul, strălucirea aurului întreagă să rămână şi din nou să iasă la lumină;

Slavă Ţie, Doamne, că ai ascuns de ochii celui rău comoara milostivirii Tale, de aceea păzeşte şi sufletele noastre ca pe lumina ochilor sub aripa Ta, pentru ca să nu ne răpească înşelătorul şi să ne depărteze de Tine;

Slavă Ţie, Doamne, că pe omul cel prea iubit de Tine, l-ai făcut Ţie mireasă duhovnicească şi l-ai aşezat în Grădina desfătării, ca să prăznuiască pururea nuntă prin vederea feţei Tale şi prin vorbirea cu Tine, Cel Preadorit sufletului său;

Slavă Ţie, Doamne, că şi universului văzut i-ai ţesut haină împodobită cu strălucire şi frumuseţe, pentru ca bucuria Sfântului Adam să fie deplină;

Slavă Ţie, Doamne, pentru că ai dăruit omului putere ca să stăpânească întreg universul, încât şi asupra peştilor mării şi a păsărilor cerului şi asupra tuturor vieţuitoarelor de pe pământ a fost stăpân;

Slavă Ţie, Doamne, căci cu adevărat, preafrumoasă rochie de mireasă a avut creaţia Ta, strălucind soarele şi luna în urzeala ei, cu trenă de stele, hohotind izvoarele şi pădurile în râs de bucurie şi tresăltând mările şi oceanele;

Slavă Ţie, Doamne, că ai micşorat pe om cu puţin faţă de Îngeri, întocmindu-i trup, dar iarăşi cu slavă şi cu cinste l-ai încununat pe dânsul, îmbrăcându-Te Tu însuţi în trupul luat din Preacurata Fecioară, întru care pământul a dat rodul său;

Slavă Ţie, Doamne, care nici după cădere nu l-ai părăsit şi nu l-ai lepădat pe om, cununa creaţiei Tale, ci ai plecat cerurile şi Te-ai întrupat ca să cauţi şi să mântuieşti pe cel pierdut;

Slavă Ție, Doamne, Cel ce umblai în Rai în răcoarea serii, căutându-l pe Sfântul Adam, vino şi în înserarea sufletelor cuprinse de ispite şi nu lăsa cortina nopții păcatului să cadă peste ele, ci le strigă pe nume ca să se întoarcă la pocăință;

Slavă Ție, Doamne, pentru că ai făgăduit Sfinților Protopărinți pe Mirele Bisericii, care va zdrobi capul şarpelui;

Slavă Ție, Doamne, că pe Mesia, Mântuitorul lumii, L-ai promis primilor oameni, după ce au căzut din Rai, pentru ca nădejdea lor în milostivirea Ta cea nemăsurată să nu piară, ci să-i călăuzească la pocăință;

Slavă Ție, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 2

Făcând Dumnezeu pe om după chipul Său, a dorit ca el să ajungă la asemănarea iubirii dumnezeieşti cea plină de smerenie şi jertfelnicie. Pentru aceea, bărbat şi femeie l-a făcut şi, fiind încă femeia în coasta bărbatului său şi vrând Domnul dintru început să legiuiască nunta, i-a binecuvântat şi a zis: *Creşteți şi vă înmulțiți şi umpleți pământul şi-l supuneți*, ca toți să înțelegem că erau amândoi un singur trup.

Iar când a răsărit Sfânta Eva din coasta Sfântului Adam, acesta a prorocit despre Hristos şi Biserica născută din coasta Sa, despre Cel ce nu în frunze de smochin, nici în îmbrăcăminte de piele îi va îmbrăca pe Sfinții Lui în veşnicie, ci în însăşi slava Sa cea veşnică, ca să fie aidoma trupului Său îndumnezeit, făcându-i pe toți mădulare ale Trupului Său, ale Bisericii şi mirese ale Sale, care vor slăvi neîncetat Treimea cea Preasfântă, cântând: Aliluia!

Icosul 2

Cine poate să priceapă minunile lui Dumnezeu sau cine a fost sfetnicul Lui? Dumnezeu nu a făcut-o pe Sfânta Eva odată cu Sfântul Adam, pentru ca ea să se nască din acesta, iar el să vadă naşterea ei în timpul somnului său extatic şi să înțeleagă cine este ea, să vadă cu ochii minții luminați de Duhul că este trup din trupul său. Iar când a adus-o Dumnezeu însuşi la el, i-a dăruit lui şi harul prorociei, pentru ca în lumina şi bucuria inimii să o cunoască duhovniceşte, cu adevărat, că este soția şi mireasa lui.

Căci iubirea este un imens dar dumnezeiesc şi însoțirea întru Cununie este un mare har, pentru care trebuie să îți deschidă Dumnezeu ochii minții şi ai inimii, spre a primi şi a recunoaşte adevărata iubire.

Dar, pentru că prin femeie a intrat păcatul în lume, atunci, rezidind a doua oară pe om, Cuvântul însuşi, Cel Tare, S-a făcut trup şi S-a unit cu omul, ca să vindece întreaga fire omenească de slăbiciune şi să nu fie omul singur în Iad, pe vecie. Pentru care Îi strigăm Celui Milostiv cu inimi fierbinți:

Slavă Ție, Doamne, Cel ce nu ai voit să fie omul singur, ci să aibă alături o persoană pe potriva sa şi să învețe jertfelnicia iubirii;

Slavă Ție, Doamne, căci făcând-o pe Sfânta Eva din coasta Sfântului Adam, desăvârşită şi slăvită ai scos-o pe ea, precum din coasta Ta a răsărit Sfânta Biserică, desăvârşită, slăvită, fără pată sau zbârcitură;

Slavă Ție, Doamne, Cel ce mari taine şi preaslăvite şi mai presus de fire ai aşezat în preînchipuirea aceasta;

Slavă Ție, Doamne, că ieşind Sfânta Eva din coasta Sfântului Adam, acesta a prorocit că va lăsa omul pe tatăl şi pe mama sa şi se va uni cu femeia sa şi vor fi amândoi un singur trup;

Slavă Ție, Doamne, că prorocia Sfântului Adam s-a împlinit deplin în Hristos, Care a plecat cerurile şi

S-a pogorât, fără a Se despărţi de sânurile Părintelui Său, şi S-a unit cu preaiubita Lui Mireasă, Biserica, fiind un trup cu ea;

Slavă Ţie, Doamne, că atât de mult ai cinstit Tu neamul omenesc, încât supremă iubire i-ai arătat lui, când nu numai *copii* sau *fii* sau *fraţi* sau *prieteni* i-ai numit pe oameni, ci şi *mirese* ale Tale ai numit sufletele aprinse de dorul şi de dragostea Ta;

Slavă Ţie, Doamne, căci în această profeţie, pentru prima dată Te-ai numit *om* iar pe Sfântă Biserica Ta ai numit-o *femeie*, fiind Mireasa Ta;

Slavă Ţie, Doamne, că încă fiind Sfânta Eva în sânul Sfântului Adam, ai binecuvântat nunta, binecuvântează şi pe cei ce se căsătoresc şi iubirea lor, şi fă-i pe ei să fie un singur trup duhovnicesc şi să petreacă împreună viaţă fericită, rămânând femeia în sânul bărbatului său evlavios şi bucurându-se ca şi Drepţii în sânul Sfântului Avraam şi ca Biserica în sânul lui Hristos;

Slavă Ţie, Doamne, căci creând femeia din bărbatul său, ai adus-o Însuţi la el, luând-o de mână, arătând iarăşi mare cinste omului, ca şi atunci când ai luat în mâini ţărână din pământ şi l-ai plămădit;

Slavă Ţie, Doamne, că Sfântul Adam a rămas uimit de frumuseţea Sfintei Eva şi a recunoscut în ea pe cea de o fire cu el şi slava feţei sale;

Slavă Ţie, Doamne, că naşterea Sfintei Eva a adus atâta bucurie omului, încât s-a umplut de har prorocesc văzând-o şi a recunoscut în ea iubirea şi soţia vieţii lui, trup din trupul său şi os din oasele sale;

Slavă Ţie, Doamne, că şi noi, Biserica Ta, suntem trup din Trupul Tău şi os din oasele Tale, miluieşte-ne pe noi;

Slavă Ţie, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 3

Vrând Bunul Dumnezeu să zidească femeia, a adus somn greu asupra Sfântului Adam, preînchipuind, în marea Sa înţelepciune, somnul greu al morţii pe

Cruce a Mântuitorului, căci din coasta împunsă a lui Hristos s-a născut Sfânta Biserică.

Păcătuind însă Sfinții Protopărinți, Dumnezeu Cel iubitor de oameni i-a chemat la pocăință, ca să-şi recunoască greşeala şi ca fiecare, cu iubire şi jertfelnicie, să-şi asume păcatul şi pentru celălalt.

Dar nefăcând ei aceasta, a venit Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care, nevinovat fiind, a primit să moară pentru toți şi să Se răstignească pentru Mireasa Lui, arătându-ne adevăratul chip al iubirii. Căruia îi aducem cântare de laudă: Aliluia!

Icosul 3

Răsărind Sfânta Eva din Sfântul Adam, am văzut naştere mai presus de fire, care – după cum spune privighetoarea Teologiei, Sfântul Simeon Noul Teolog – a preînchipuit naşterea Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos din Preacurata Fecioară, din Maică fără de tată, sub vremi.

Înțelepciunea Şi-a zidit Sieşi casă, întrupându-Se din Fecioară şi Cel care a făcut pe femeie din coasta bărbatului său, Şi-a întocmit Lui trup din curatele sângiuiri ale Fecioarei Maicii Sale. Domnul astfel ne-a învățat că El este Ziditorul tuturor şi unde doreşte se biruieşte rânduiala firii.

Căci aşa a fost la naşterea Sfintei Eva din bărbatul ei şi iarăşi, la plinirea vremii, a răsărit El, Viața cea adevărată şi veşnică, din pântecele cel mai încăpător şi mai fericit decât cerurile, dându-ne nouă mari şi minunate semne ale nunții ce va să vină, celei nesfârşite, pentru care lăudăm slava Sa, în veci:

Slavă Ție, Doamne, care ai unit nunta şi naşterea prin cuvintele binecuvântării Tale: *Creşteți şi vă înmulțiți*;

Slavă Ție, Doamne, pentru că ai arătat-o pe Sfânta Eva a fi, în acelaşi timp, *fiică* şi *mireasă*, iar pe Preacurata Fecioară, cu mult mai mult, ai arătat-o şi

fiica Ta, dar şi *Maica* Ta şi *Mireasa* Ta, pe care oglinda Sfinților Proroci mai dinainte a închipuit-o;

Slavă Ție, Doamne, pentru că ai pus început neamului omenesc în feciorie şi în naşterea cea mai presus de fire şi în nunta cea duhovnicească şi sfântă, iar când ai zidit a doua oară pe om, iarăşi ai unit *fecioria* şi *naşterea* cea negrăită;

Slavă Ție, Doamne, care prin naşterea Sfintei Eva din Sfântul Adam, în timpului somnului extatic al acestuia, ai închipuit naşterea cea duhovnicească, în extaz dumnezeiesc, a *omului nou* din *cel vechi*;

Slavă Ție, Doamne, căci aşa cum femeia a ieşit din bărbat, fiind slava bărbatului său, aşa şi omul duhovnicesc se naşte din sine, prin ieşire din sine extatică şi se face, din om trupesc, om înduhovnicit şi slăvit, privind negrăit slava lui Dumnezeu;

Slavă Ție, Doamne, Cel ce ne dai nouă a ne naşte atât trupeşte, dar mai vârtos, a doua oară, duhovniceşte, din Preasfânt Trupul şi Preascump Sângele Tău euharistic, fără de care viață în noi nu avem cu adevărat;

Slavă Ție, Doamne, Care ne hrăneşti pe noi cu însuți Sfânt Trupul Tău, iubindu-ne mai presus de orice iubire pământească, Cel ce eşti şi Tatăl nostru şi Mama noastră şi Mirele cel Preadorit al sufletelor noastre;

Slavă Ție, Doamne, Cel ce ai vrut să arăți, încă de la facerea lumii, adevărat *nuntă* şi *naştere*, cea mai presus de fire şi duhovnicească, pe care ai aşezat-o ca început al neamului omenesc;

Slavă Ție, Doamne, Care prin acestea lămurit ne faci cunoscut, că Tu şi altfel ai fi putut înmulți neamul omenesc, pe care l-ai binecuvântat, dacă Sfinții Protopărinți nu ar fi căzut;

Slavă Ție, Doamne, că ai unit naşterea cu fecioria dintru început, învățându-ne că pentru naşterea cea duhovnicească e nevoie de multă curăție dumnezeiască şi de fecioria sufletului şi a trupului;

Slavă Ție, Doamne, căci ai binecuvântat, de la începutul lumii, nunta şi ea nu este un apanaj al omenității căzute, ci un dar dumnezeiesc şi preasfânt al iubirii Tale de oameni;

Slavă Ție, Doamne, pentru că atât de mult ne-ai iubit şi ne-ai cinstit, încât unirea Ta duhovnicească cu

sufletul sfânt ai numit-o *nuntă*, ca un preambul al veşnicei prăznuiri în Împărăţia Ta;

Slavă Ţie, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 4

Vifor de nebunie a suflat diavolul asupra neamului omenesc, vrând să îl îndepărteze şi să îl rupă cu totul de iubirea lui Dumnezeu, îndemnându-i adesea pe oameni la păcate multe şi grele. Şi de multe ori au amărât pe Dumnezeu, Făcătorul lor, ajungând *numai trup* şi păcătuind *în însuşi trupul lor*.

Încă şi sfârşitul întunecării şi al răutăţilor, care e închinarea idolească, a numit-o Dumnezeu *desfrânare*, fiindcă din neînfrânarea inimii şi a trupului şi din pofte necurate s-a iscat această cugetare pătimaşă şi toată idolatria patimilor.

Însă Bunul şi Multmilostivul nostru Dumnezeu nu a lăsat să piară lumea în păcate, ci cu ştiuta Sa iubire de oameni a condus-o către mântuire, pentru care Îngerii în cer şi oamenii cei luminaţi de har, pe pământ, slavoslovesc neîncetat, cântând Preacuratei Treimi: Aliluia!

Icosul 4

Dacă neamurile au rătăcit din calea cea dreaptă şi s-au afundat în păcate grele, măcar poporul ales ar fi trebuit să fie credincios *Bărbatului tuturor doririlor*, lui Mesia, lui Hristos. Însă şi acesta a fugit de Dumnezeul lui şi şi-a osândit la moarte Mirele ceresc.

Dar, prin înţelepciunea cea negrăită a Ziditorului, mai mulţi sunt fiii celei sterpe, care nu năştea, decât fiii celei ce avea bărbat, căci mai mulţi fii naşte Biserica Noului Legământ, Sfânta Biserică Ortodoxă şi sobornicească, decât sinagoga iudaică, care a avut

bărbat – pe Dumnezeul Cel adevărat – dar L-a dat să fie răstignit.

Pentru care iconomie dumnezeiască a mântuirii noastre, cântăm lui Dumnezeu aşa:

Slavă Ție, Doamne, Cel ce ai înecat odată păcatele oamenilor în apele potopului mâniei Tale, ale celor care deveniseră numai trup şi care nu mai puteau fi temple ale Duhului Sfânt;

Slavă Ție, Doamne, care urăşti păcatul, dar miluieşti pe păcătoşii care se pocăiesc şi care, prin gura dumnezeiescului Pavel ai spus, că orice păcat este în afară de trup, dar cine desfrânează păcătuieşte în însuşi trupul său;

Slavă Ție, Doamne, care ne-ai învățat că păcatele se întâmplă pentru că nu avem iubire, pentru că cel care este din Dumnezeu şi Te iubeşte pe Tine, nu păcătuieşte;

Slavă Ție, Doamne, că şi Sodoma şi Gomora le-ai ars cu foc şi pucioasă pentru fărădelegile lor, scoate-ne şi pe noi din lume ca pe Sfântul Lot din Sodoma şi ne ridică mintea la cer;

Slavă Ție, Doamne, şi ne izbăveşte pe noi de necredința soției Sfântului Lot şi de privirea înapoi spre cele pământeşti şi deşarte, odată ce am pus mâna pe plug şi vrem să arăm pământul inimii noastre de spinii păcatelor;

Slavă Ție, Doamne, care oarecând în istorie ai pedepsit cu iubire de oameni necredincioşia şi răutatea, ca să nu se înmulțească aceste plăgi pe pământ şi să ajungă nevindecabile;

Slavă Ție, Doamne, şi nu ne lăsa pe noi să cădem pradă farmecelor diavoleşti ale lumii căzute, care, ca o altă Dalila desfrânată, ne îndepărtează de harul Tău, ne orbeşte şi ne leagă puterile sufletului, dacă nu ne acoperi Tu sub aripile Tale;

Slavă Ție, Doamne, mântuieşte-ne pe noi de beția patimilor şi a simțurilor, prin care ne asemănăm cu dobitoacele cele necuvântătoare şi ne închinăm la vițeii de aur ai poftelor, care ne întunecă judecata;

Slavă Ție, Doamne, care ai primit pocăința Sfântului David şi pe a Sfântului Manase, miluieşte-ne

şi pe noi şi ne uneşte cu Tine în veci, deşi nu avem în inimi cuptorul pocăinței lor ca un foc curățitor;

Slavă Ție, Doamne, care prin apele Sfântului Botez şi prin lacrimile pocăinței, covârşeşti potopul patimilor şi al păcatelor noastre şi stingi văpaia veşnică ce ne aşteaptă;

Slavă Ție, Doamne, Cel ce ne primeşti iarăşi, după ce ne-am întinat, prin mărturisire şi pocăință, la Cina Ta euharistică şi ne faci, din nou, din fii pierduți, mirese ale Tale;

Slavă Ție, Doamne, care ai pus în degetul fiului desfrânat, ce s-a pocăit, inel de nuntă, primeşte şi sufletele noastre, care s-au înnegrit cu multe păcate şi ne dăruieşte haină luminoasă sufletului nostru în cămara Ta de nuntă;

Slavă Ție, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 5

Când a văzut Dumnezeu că neamul omenesc pururea spre rău aleargă şi nu se înțelepțeşte deloc, ci mai mult se cufundă în prăpăstiile Iadului, înmulțindu-şi peste măsură păcatele, atunci a hotărât să-Şi osebească Sieşi popor nou, pe care l-a îngrădit prin Lege şi l-a povățuit prin Sfinții Săi în Țara Făgăduinței, vrând să îl aducă la limanul odihnei dumnezeieşti.

Întru Sfântul Avraam, Domnul a pus început unui popor nou, al celor credincioşi, mai numeros decât stelele cerului. Şi numindu-Se pe Sine *Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov*, ne-a luminat ochii cei duhovniceşti ai inimii, ca să cunoaştem pe Preasfânta Treime, un singur Dumnezeu întreit în persoane, Dumnezeul celor vii, al celor ce ies din pământul acesta plin de spini şi din rudeniile trupeşti, părăsind pe casnicii cugetării deşarte şi făcându-se pe ei înşişi israeliteni adevărați, care văd cu mintea curată pe Mirele Bisericii şi al sufletelor lor şi Îi strigă Aceluia neîncetat: Aliluia!

Icosul 5

Dorind să arate iubirea Sa neasemănată către oaia cea pierdută şi vrând să povăţuiască pe cei rătăcitori la lumina adevărului, pentru aceasta a lăsat Dumnezeu ca fiecare nou început al omenirii să răsară din trei bărbaţi, închipuind că adevăratul Părinte al omenirii este Dumnezeu în Preasfânta Treime.

Căci a doua oară înmulţindu-se neamul omenesc pe pământ, s-a născut din Ham, Sem şi Iafet, fiii Sfântului Noe.

Şi iarăşi, neamul celor credincioşi s-a ivit din cei trei Sfinţi Patriarhi, Avraam, Isaac şi Iacov. Pentru care înţelepciune şi purtare de grijă negrăită slăvim şi lăudăm pururea pe Cel iubitor de oameni:

Slavă Ţie, Doamne, pentru că nu l-ai părăsit niciodată pe omul pe care, cu nespusă iubire, l-ai ales Ţie mireasă veşnică, căruia i-ai şi poruncit să nu numească pe nimeni *tată* pe pământ, pentru că un singur *Tată* are în cer;

Slavă Ţie, Doamne, că ai arătat din nou naşterea poporului Tău, pe care l-ai ales, a fi mai presus de fire, căci Sfinţii Avraam şi Sarra la bătrâneţe au născut fiu, nu din pofta trupului, ci din binecuvântarea Ta;

Slavă Ţie, Doamne, Prea Sfântă Treime, că cercetând pe robul Tău Avraam la stejarul lui Mamvri, l-ai binecuvântat pe el şi pe soţia lui şi le-ai binevestit naşterea unui fiu, numit *Isaac*, adică *râs*;

Slavă Ţie, Doamne, că Sfântul Isaac a preînchipuit pe Hristos, Veselia cea veşnică a inimilor noastre şi Cel ce şterge toată lacrima de pe faţa tuturor, care dăruieşte râs de bucurie maicilor născătoare de prunci, dar şi sufletelor roditoare ce Îi aduc Lui pârga ostenelilor lor;

Slavă Ţie, Doamne, că şi Sfintele Rebeca şi Rahila au născut fii numai după ce li s-a dezlegat, prin rugăciune, stârpiciunea pântecelui, dezleagă şi nerodirea celor care se roagă Ţie, dar şi pe a sufletelor noastre şi ne dă să culegem, ca Sfântul Isaac, rod însutit al credinţei şi al iubirii;

Slavă Ție, Doamne şi dăruieşte celor care vor să se căsătorească şi celor căsătoriți harul iubirii, aşa cum l-ai dăruit Sfinților Avraam şi Sarra, Isaac şi Rebeca, Iacov şi Rahila;

Slavă Ție, Doamne şi ne izbăveşte de orbirea minții şi ne deschide pântecele inimii, ca să crească în el rodul dragostei dumnezeieşti şi să nască inimile noastre mlădițe ale iubirii de Dumnezeu şi de oameni, făcându-se sufletele noastre ca o vie roditoare;

Slavă Ție, Doamne, Care, în slujba Sfintei Cununii, binecuvintezi pe cei ce se căsătoresc ca pe Sfinții Avraam şi Sarra, Isaac şi Rebeca, Iacov şi Rahila, umple-i pe ei de harul, sfințenia şi bucuria acelora;

Slavă Ție, Doamne, căci nu este iubire mai mare decât cea care se legiuieşte prin Sfânta Taină a Nunții şi în chipul acesteia ai arătat iubirea Ta pentru om, care este copleşitoare;

Slavă Ție, Doamne, că în Taina Cununiei dintre bărbat şi femeie ai ascuns Taina Nunții şi a iubirii celei mai profunde dintre Dumnezeu şi om;

Slavă Ție, Doamne, că în iubirea lui Avraam pentru Sarra, a lui Isaac pentru Rebeca şi a lui Iacov pentru Rahila ai preînchipuit iubirea cea neajunsă a Mirelui Ceresc pentru Biserica Sa;

Slavă Ție, Doamne, că precum Sfântului Iacov i s-au părut cei 7 ani în care a muncit pentru Sfânta Rahila a fi numai câteva zile, pentru că o iubea, aşa şi Ție, Preadulcelui nostru Mire, Iisuse, Ți s-au părut puține chinurile amare din Săptămâna Patimilor, pentru Mireasa Ta;

Slavă Ție, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 6

În Sfânta Slujbă a Cununiei ai inspirat Doamne, cu harul Tău, pe dumnezeieştii Părinți, care au întocmit-o, ca să ceară pentru cei căsătoriți paza Ta, precum Tu ai păzit pe Sfântul Noe în corabie, pe

Sfântul Proroc Iona în pântecele chitului şi pe Sfinții trei tineri în cuptorul de foc din Babilon, ca să nu fie soții acoperiți de potopul păcatelor, nici înghițiți de balaurul cel vechi şi nici arşi de văpaia ispitelor din această lume, ci să se răcorească cu adierile iubirii Tale. Tu eşti Sfințitorul nunții celei tainice şi preacurate şi Legiuitorul nunții celei trupeşti, care ai unit tainic inimile robilor Tăi şi ai pus dragostea legătură neîntreruptă şi Tu eşti Cel ce binecuvintezi pe cei ce se căsătoresc cu bucuria pe care a avut-o Sfânta Elena, atunci când a aflat Sfânta Cruce cea de viață purtătoare.

O, tainică iubire a mirilor între ei şi pentru Tine, Mirele dorit al inimilor lor, Cel răstignit şi înviat, Cel Preadorit şi aflat, după care sufletele noastre tânjesc ca cerbul după izvoarele apelor!

Pentru care bucurie şi luminare, cei căsătoriți după Legea Ta şi cei ce-şi umplu burdufurile sufletelor de iubire, strigă Ție, Doamne: Aliluia!

Icosul 6

Mireasa să se bucure şi să se veselească de aflarea mirelui ei, a capului ei duhovnicesc şi pentru darul ce neprețuit al iubirii, precum s-a bucurat Sfânta Elena la aflarea Sfintei Cruci.

Iar mirele să fie fericit pentru aflarea miresei lui, a celei hărăzite lui de Dumnezeu. Căci Cel ce a fost pe Cruce pironit este Mirele tuturor celor ce iubesc Crucea Lui şi care, ferindu-şi ochii să nu vadă deşertăciunea, îşi pironesc mintea spre noul *Şarpe de aramă*, Care, precum toiagul Sfântului Moise, înghite şerpii cei veninoşi duhovniceşte şi vindecă orice boală şi orice neputință iscată de muşcăturile şarpelui celui vechi, Satana.

Prin căsătorie, mirii primesc în dar harul iubirii celei ce se răstigneşte pentru cel de alături şi, păzind ca pe o comoară în inimi bucuria Sfintei Elena, cu care au fost binecuvântați, lui Dumnezeu Îi cântă laude ca acestea:

Slavă Ție, Doamne, Care ne umpli pe noi cu mireasma iubirii, al cărui nume este *mir vărsat*, pe care sufletele curate şi minţile feciorelnice, chiar şi în căsătorie trăind, Te iubesc, căci iubire de Sfântă Crucea Ta şi de mucenicie este şi căsătoria şi viaţa în această *vale a plângerii*;

Slavă Ție, Doamne, pe care Te caută cei ce Te iubesc, ca pe un Mire preafrumos, ce faci să tresalte inimile de bucurie chiar şi în somn, scânteind în ele lumina Crucii Tale Sfinte;

Slavă Ție, Doamne, Mire al inimilor celor ce Te iubesc pe Tine, care îmbraci cu iubire şi dulceaţă sufletele robilor Tăi şi le faci pe ele să se apropie şi să se unească întru unire nedezlegată, sub aripa binecuvântării Tale;

Slavă Ție, Doamne, Care dăruieşti soţi şi soţii potrivite robilor Tăi, care uneşti sufletele celor ce se iubesc şi le faci pe ele să cânte de bucurie, sub roua înmiresmată a iubirii Tale, în zorii harului Tău;

Slavă Ție, Doamne, Care ne dezmierzi sufletele cu dulceaţa Ta harică şi, încă de pe pământ, faci din inimile noastre potirele iubirii Tale şi umpli de fericire vieţile noastre;

Slavă Ție, Doamne, Mire preaiubit, pe care, aflându-Te mireasa Ta – cel îndrăgostit de dulceaţa Ta – Te sileşte să intri şi să locuieşti în casa sufletului său, nemaidorind să mai pleci vreodată şi nemailăsându-Te să Te depărtezi de ea;

Slavă Ție, Doamne, că cel ce Te-a aflat pe Tine este bolnav de iubire şi beat de dragoste, căci întotdeauna inima sa este plină de dor şi de tânjire după Tine şi zice întru sine: *Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, când voi veni şi mă voi arăta feţei Tale?*

Slavă Ție, Doamne, Mire iubit şi dorit al celor uniţi într-un singur trup şi care Te roagă fierbinte ca să îi faci pe ei mădulare veşnice ale Trupului Tău;

Slavă Ție, Doamne, care ne dăruieşti nouă iubirea, Cel ce însuţi eşti Iubire, Cel ce dai în dar dragostea, mai presus decât toate comorile;

Slavă Ție, Doamne, Cel ce foc ai venit să arunci pe pământ, aprinde şi rărunchii şi inima mea cu focul iubirii Tale preacurate şi sfinte;

Slavă Ție, Doamne, şi fă să ardă veşnic în mine iubirea Ta, pe care marea vieții plină de dureri şi râurile necazurilor şi ale ispitelor nu o pot stinge;

Slavă Ție, Doamne, Cel ce ai făcut din iubirea conjugală o cale pentru noi de a înainta în taina iubirii Tale, Cel ce ne înveți pe noi iubirea, care este mai tare decât moartea şi care biruieşte moartea;

Slavă Ție, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 7

Ca dovadă a multei cinstiri şi iubiri pe care o poartă neamului omenesc şi omului ce este chipul Său şi facerea mâinilor Sale, ne-a dat nouă Dumnezeul nostru supremul semn de iubire prin întruparea Sa şi prin unirea cu firea noastră pentru veşnicie, singurul lucru nou sub soare, care uimeşte şi pe Îngerii în ceruri.

Dumnezeu a covârşit toată mintea îngerească şi omenească prin întruparea, răstignirea, moartea, învierea şi înălțarea Sa la ceruri, făcându-Se om adevărat şi suind firea noastră, care zăcea sub blestem, până la negândita vrednicie de a sta de-a dreapta Tatălui, în ipostasul Fiului lui Dumnezeu.

Pentru noi a luat Domnul chip de rob şi pentru noi a murit cu defăimată moarte, suferind chinurile în trupul şi în umanitatea Sa, amuțind gura vrăjmaşilor şi împlinind făgăduința făcută Sfinților Protopărinți.

Pentru această nuntire nemaiauzită a lui Dumnezeu cu omul, Îi cântăm Celui Multmilostiv, ca cei ce suntem răscumpărați cu scump sângele Său: Aliluia!

Icosul 7

Luând trup din preacuratele şi fecioreştile sângiuiri ale Preasfintei Fecioare, ai arătat, Doamne, că

nu dispreţuieşti femeia, nici nu urăşti vreo lucrare a zidirii Tale.

Tu niciodată nu priveşti la faţa omului, ci la inima şi vrednicia lui, de aceea Tu, Împăratul cerului şi al pământului, cunoscând şi dorind frumuseţea lăuntrică a fiicei Tale, a Preacuratei Fecioare Maria, ai înălţat-o pe aceea ce era prea smerită şi ai făcut-o pe ea Maica şi Mireasa Ta.

Şi aşa precum, printr-o femeie a intrat păcatul în lume, tot prin femeie, prin cea neispitită de păcat, a venit şi mântuirea tuturor oamenilor. Pentru care înţelepciune, iubire şi bunătate nespusă Te slăvim, strigând Ţie, cu umilinţă şi cu dragoste, Celui Sfânt şi Îndurat:

Slavă Ţie, Doamne, că luând trup din Preacurata Fecioara Maria, Te-ai unit cu firea omenească şi ai făcut nuntă neamului omenesc, cel ce fugea de nuntă şi spre desfrânare alerga;

Slavă Ţie, Doamne, că pe Preacurata Fecioară, Mireasă a Tatălui, Maică a Fiului şi Biserică preacinstită a Sfântului Duh ai arătat-o;

Slavă Ţie, Doamne şi arată şi sufletele şi trupurile noastre, la a doua venire a Ta, a fi mirese ale Tale şi temple curate ale Duhului Sfânt, pe care suflete le păzeşte, împreună cu trupurile, în viaţa aceasta, nestricate de întinăciune;

Slavă Ţie, Doamne, că sărutările harului Tău sunt mai bune ca vinul ameţitor al patimilor, dă-ne nouă să bem numai din rodul vinului adevăratei bucurii, împreună cu Tine, în Împărăţia Ta, când ne vei lua la Nunta Ta;

Slavă Ţie, Doamne şi să nu ne spui nouă atunci cuvinte înfricoşătoare, că suntem goi şi nu avem haină de nuntă, ci ne ţese cu mila Ta haine de lumină, pe măsura bogăţiei iubirii Tale de oameni;

Slavă Ţie, Doamne şi nu ne lipsi pe noi în veci de vederea Feţei Tale celei preadulci şi preadorite şi de împărtăşirea cu Maica Ta şi cu Sfinţii Tăi, ci pentru rugăciunile lor, primeşte-ne şi pe noi, nevrednicii, la praznicul veşnicei bucurii;

Slavă Ţie, Doamne, căci, dacă pe Sfânta Rahila au fericit-o toate femeile, pe Preasfânta Fecioară mai

vârtos o fericesc toate neamurile, ca ceea ce este Maica Ta după trup, iar după har, Maica tuturor creştinilor drept-credincioşi;

Slavă Ție, Doamne, că trup Ți-ai întocmit din Prea Curata Fecioară, pentru că *Cuvântul trup S-a făcut* şi ne-ai dat putere, ca să ne facem dumnezei după har, nouă, celor ce ascultăm glasul Tău şi ne năştem a doua oară, din Duh, fiind *un duh cu Tine*;

Slavă Ție, Doamne, Cel ce stai la uşă şi bați, Care împreună cu Tatăl şi cu Duhul Te pogori să locuieşti şi Îți faci locaş veşnic în inimile cele care Îți deschid larg uşa lor, a celor ce aud chemarea Ta şi se veselesc nespus de venirea Ta;

Slavă Ție, Doamne, că mireasma mireselor Tale, adică mireasma sfințeniei celor Drepți şi Sfinți a umplut pământul, întru care minunat ai făcut toată voia Ta întru dânşii;

Slavă Ție, Doamne, că cei Drepți se vor îmbrăca în porfiră şi vison luminos, al faptelor lor celor bune, şi se vor aduce Ție, Mirelui lor, ca nişte mirese ce vor intra cu Tine la Cina Nunții Tale;

Slavă Ție, Doamne, căci se vor aduce Ție, împreună cu Preacurata Stăpână, prietenele ei, fecioarele-mirese, în urma ei;

Slavă Ție, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel cei ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 8

Preaslăvită şi înfricoşătoare Îngerilor şi oamenilor s-a văzut a fi Taina Nunții, căci în aceasta a ascuns Dumnezeu şi taina creației şi a înmulțirii neamului omenesc, şi taina întrupării Sale şi a unirii cu Sfântă Biserica Sa, precum şi taina sfârşitului lumii şi a unirii duhovniceşti cu Sfinții Săi în lumina dumnezeiască necreată.

Ziditorul a toate a arătat nunta a fi sinonimă cu iubirea, cu fecioria şi cu naşterea, vrând să cunoaştem, mai presus de minte şi de cuvânt, că la Dumnezeu toate sunt cu putință şi nimic nu este cu neputință, căci El

este Cel ce dă viață şi Cel care pe toate le ține cu puterea Sa, Cel ce trimite Duhul Său şi înnoieşte fața pământului. Veşnica prăznuire împreună cu Sfinții a numit-o Domnul *nuntă* şi *cină* pentru că unire şi împărtăşire cu Sine însuşi este.

Şi încă fiind Domnul pe pământ, începutul şi sfârşitul minunilor Sale a făcut să fie o nuntă şi o cină, Cel ce este Alfa şi Omega, însăşi Nunta şi însăşi Cina, Bucuria şi Hrana noastră ce mai presus de fire şi de cuvânt.

Iar noi cântăm Celui ce din iubire a creat lumea şi pe om, Care ne-a răscumpărat cu preț de sânge şi vrea să ne dăruiască nouă moştenirea Împărăției Sale şi care a făcut începutul lumii ca o *nuntă* şi ca o *cină*: Aliluia!

Icosul 8

Cei ce au cunoscut taina iubirii şi a nunții prin Sfânta Cununie, cugetând cu bucurie şi recunoştință la milostivirea cea nespusă a lui Dumnezeu, veselindu-se cu inima şi privind cu mintea la ce mare dar au primit şi la ce mare vrednicie i-a chemat Domnul, nu pot să nu tresalte duhovniceşte, văzând că pe toate le-a făcut Preasfânta Treime pentru om.

Căci încă şi începutul minunilor săvârşite de Mântuitorul pe pământ şi al revelării dumnezeirii Sale – care este şi începutul rezidirii şi al transfigurări omului – l-a hotărât Cel Milostiv a fi tot o nuntă, cea din Cana Galileii.

Acolo a preschimbat Domnul apa în vin, ca un Stăpân al firii, arătând că aşa a preschimbat El şi a transfigurat firea omenească, asumând-o şi unind-o cu dumnezeirea Sa, fără să-i altereze esența, ci dăruindu-i dulceața şi puterea cea dumnezeiască, pentru care aude şi de la noi laude ca acestea:

Slavă Ție, Doamne, pentru că la nunta din Cana ai schimbat apa în vin, ca să ne înveți pe noi că nu ne putem schimba firea cea slabă într-o fire tare şi plină de

beția iubirii dumnezeiești, dacă nu săvârşim nunta cea duhovnicească, unindu-ne cu Tine;

Slavă Ție, Doamne, căci aşa ai schimbat şi ai transfigurat şi trupul şi sângele Tău prin Înviere, pe care l-ai luat din Sfânta Fecioară ca pârgă a neamului nostru şi iarăşi ni-l dai înapoi, îndumnezeit şi nemuritor, sub forma văzută a pâinii şi a vinului, îndulcit şi întărit cu sfintele Tale puteri;

Slavă Ție, Doamne, că din el gustăm şi înțelegem şi mărturisim că Bun eşti şi pururea însetăm de gustarea aceasta şi de îndulcirea şi unirea cu Trupul şi Sângele Tău euharistic, căci şi sufletul însetează şi trupul suspină după dumnezeiasca mâncare şi băutură, în pământ pustiu şi fără de apă, al lumii acesteia;

Slavă Ție, Doamne, că şi noi, mai vârtos decât mesenii aceia, care erau la nuntă şi nu cunoşteau taina, strigăm întru cunoştință că Acesta este Vinul cel Bun, Aceasta este Veselia sufletelor noastre, Care la urmă nouă ni S-a dat;

Slavă Ție, Doamne, căci iarăşi ai arătat nunta cinstită şi sfântă, venind la nunta din Cana şi făcând acolo începutul minunilor Tale, ca să cunoaştem că Tu eşti Iubirea cea tare, Tu eşti Vinul, dar şi laptele şi mierea, care ne hrăneşti pe noi cu dulceața şi puterea contemplării Tale în veci;

Slavă Ție, Doamne, căci vrând să descoperi oamenilor dumnezeirea Ta, luminat ai deschis ochii minții şi ai inimii noastre, venind la nuntă, ca Cel ce Te-ai pogorât ca să chemi pe om la Nunta cea veşnică;

Slavă Ție, Doamne, că sfârşitul minunilor Tale le-ai făcut la Cina cea de Taină, când ai preschimbat pâinea şi vinul în Trupul şi Sângele Tău, ca să intrăm prin catapeteasma trupului Tău în Împărăția Ta cea neînserată şi să cinăm veşnic cu Tine, cu Tatăl şi cu Duhul, la Nunta Ta;

Slavă Ție, Doamne, că mirele nunții din Cana, Sfântul Simon Zilotul, care este astăzi ocrotitorul celor ce se căsătoresc, a lăsat toate şi a urmat Ție, Mirelui Ceresc;

Slavă Ție, Doamne, că făcând începătura minunilor Tale la această nuntă, ne-ai spălat tina de pe ochii sufletului, ca să pricepem că Tu eşti Dumnezeul

cel adevărat, Care pentru omul înțeles în integralitatea sa, bărbat şi femeie, ai venit ca să Te răstigneşti;

Slavă Ție, Doamne, că venind la nuntă, ai arătat iubirea Ta nespusă pentru om şi cu ce mare ardoare doreşti ca el să se unească cu Trupul Tău, Biserica, şi să fie un duh cu Tine;

Slavă Ție, Doamne, că punând această nuntă la temelia propovăduirii Tale şi a rezidirii neamului omenesc, ne-ai luminat să înțelegem, că iubirea e unită cu creația şi cu naşterea, cu dorința de a mai exista şi altcineva ca martor şi părtaş al dragostei, căci venind atunci la nuntă Ți s-au născut Ție fii duhovniceşti în tot pământul şi veacurile;

Slavă Ție, Doamne şi dăruieşte soților, care se roagă Ție fierbinte, prunci frumoşi şi sănătoşi, care să crească umplându-se de înțelepciune, în credință, pace şi iubire, întru harul şi binecuvântarea Ta;

Slavă Ție, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 9

Cetele îngereşti neîncetat slăvesc pe Preamilostivul Hristos Dumnezeul nostru, Care ştiind că mântuirea neamului omenesc trece prin Golgota şi prin Cruce, S-a făcut pentru noi blestem, pentru ca să zdrobească, prin puterea Sa, capul şarpelui celui vechi şi să desființeze blestemul, luminând pe cei care şedeau în întuneric şi în umbra morții, cu moartea şi cu pogorârea Sa la Iad, de unde a înălțat din nou în Rai pe strămoşii Adam şi Eva, împreună cu toți Drepții Săi.

Pentru ca pământul inimii noastre să nu ne mai răsară nouă spinii patimilor păgâne, de aceea Mirele Bisericii S-a încununat cu spini, Cel de ale Cărui raze se întunecă soarele.

Şi pentru ca să nu mai trăim în păcat, ci să ne curățim prin baia naşterii celei de-a doua, prin Sfântul Botez, de aceea a suferit El chinurile naşterii noastre, pe

Cruce, unde murind cu trupul, S-a însulițat şi a răsărit din coasta Sa Biserica cea Sfântă şi Nouă.

Pentru care iubire de negrăit, ne umilim, Îl lăudăm şi cântăm cu inimile arse de focul dragostei Lui: Aliluia!

Icosul 9

Ritorii cei mult vorbitori nu înțeleg taina unirii dintre Hristos şi Biserică, nici cum Sfânta Biserică, una şi nedespărțită în veci, este Trupul lui Hristos. Şi tocmai chipul acestei iubiri şi uniri, care covârşeşte toată mintea, a binevoit Dumnezeu să-l arate în Sfânta Taină a Căsătoriei.

Prin iubire, unire şi înțelegere, prin jertfelnicie şi ascultare de poruncile lui Dumnezeu, cei căsătoriți pot ajunge la mari măsuri ale sfințeniei, la fel ca şi cei ce urmează calea monahală, chiar dacă virtutea fecioriei este mai mare.

Însă, în zilele din urmă, când vremea s-a scurtat şi este târziu, trebuie ca şi cei care au femei să fie ca şi cum nu ar avea, aşteptând Împărăția lui Dumnezeu. Pentru această înțelepțire a fiilor Săi, lăudăm pe Dătătorul înțelepciunii şi al gândului, strigând:

Slavă Ție, Doamne, că nu numai a viețui într-un singur cuget ceri de la cei căsătoriți, ci şi a fi un singur trup, pentru ca această legătură să fie indestructibilă, având conştiința iubirii nestrămutate prin iubire;

Slavă Ție, Doamne, căci ne-ai dat nouă pildă de iubire poruncind – prin gura Sfântului Pavel – ca soțul să îşi iubească soția după cum şi Hristos a iubit Biserica, iar soția să îşi iubească şi să îşi asculte soțul, după cum şi Biserica ascultă de Hristos;

Slavă Ție, Doamne, pentru că, precum Hristos este Cap Bisericii, iar Biserica este Trupul Său, aşa şi bărbatul este cap femeii şi trebuie să aibă grijă de ea ca de trupul său – căci nimeni nu şi-a urât vreodată trupul său – iar femeia să se supună lui;

Slavă Ție, Doamne, că atât de mare este Sfânta Taină a Cununiei, încât femeia nu mai este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul, asemenea nici bărbatul nu mai este stăpân pe trupul lui, ci femeia;

Slavă Ție, Doamne, pentru că ai dat acestei iubiri o aşa mare putere încât, chiar dacă ar fi bărbatul necredincios, se sfințeşte prin femeia credincioasă, iar femeia necredincioasă se sfințeşte prin bărbatul credincios;

Slavă Ție, Doamne, care ai poruncit ca soții să se supună unul altuia, întru frica lui Hristos, iar femeile să se supună bărbaților lor, ca Domnului;

Slavă Ție, Doamne, căci ai îngăduit femeii să se mântuiască prin naştere de prunci; dăruieşte prunci buni familiilor care trăiesc întru bună credință şi în frica Ta, priveghind asupra vieții lor;

Slavă Ție, Doamne, care pentru neascultarea de odinioară a Sfintei Eva, ai poruncit femeii ca totdeauna să fie supusă şi ascultătoare de bărbatul său, învățând-o prin aceasta smerenia şi pocăința, ca să-şi vindece pornirea cea rea a firii căzute;

Slavă Ție, Doamne, că Sfintele Mucenițe şi Cuvioasele femei, cu harul Tău au biruit neputința firii şi au arătat tărie de diamant şi bărbăție a inimii de neînfrânt;

Slavă Ție, Doamne, că ai zidit pe bărbat a fi chip şi slavă a lui Dumnezeu şi i-ai dăruit lui femeia, care este slava bărbatului;

Slavă Ție, Doamne, căci lauda bărbatului, cât şi a femeii, este împodobirea cu virtuți şi înfrumusețarea cu roadele virtuților şi cu florile harului;

Slavă Ție, Doamne, că cele mai frumoase podoabe ale femeii sunt sfiala şi cumințenia, iubirea, credincioşia şi ascultarea;

Slavă Ție, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 10

Vrând Dumnezeu să mântuiască firea omenească, nu a părăsit-o niciodată pe aceea, care era mireasa Lui, mântuind Cel credincios pe cea necredincioasă, Cel iubitor şi Preacurat pe cea adulteră, care se desfrânase cu idolii.

Răsărit-a Lumină Drepţilor, Cel credincios, îndurat şi Drept, iar pe cei păcătoşi i-a miluit cu milostivirea Sa şi i-a spălat cu sângele Său, izbăvindu-i de fărădelegile lor, Cel ce a venit să poarte neputinţele şi bolile noastre, ale tuturor.

Hristos, Domnul şi Mântuitorul nostru, S-a dat pe Sine jertfă pentru Biserică, pentru ca s-o sfinţească şi s-o înfăţişeze Sieşi sfântă şi fără de prihană, fără pată sau întinăciune şi pentru a ne face pe noi miresele Lui, mădulare ale Trupului Său, din carnea Lui şi din oasele Lui.

Iar noi gândind cu inimi zdrobite la chinurile cumplite şi înfricoşătoare pe care le-a răbdat Iisus, Fiul lui Dumnezeu întrupat pentru noi şi pentru păcatele noastre, iubindu-ne până la sfârşit, ca un Mire al cărui nume este Iubire, suspinând Îl lăudăm, cântându-I: Aliluia!

Icosul 10

Dumnezeu Cuvântul a săvârşit nuntă pe Cruce, pentru dulcea Sa Mireasă, Biserica, pentru care pat de odihnă I s-a părut Preasfântului Mire a fi Crucea, iar din a Sa multă iubire de oameni, ochii Lui au scânteiat ca vinul, când Se afla înălţat pe muntele de tămâie, Golgota.

Dulce I s-a părut moartea Celui ce însuşi a numit-o *pahar* şi după ea înseta, spre mântuirea oamenilor.

Odinioară, intrând păcatul în lume, a intrat şi dezbinarea în om, între bărbat şi femeie, dar venind neispititul Mire, Hristos, plin de iubire şi de iertare,

dorind să bea până la fund paharul pe care noi I l-am umplut cu amărăciunea fărădelegilor, a luat asupra Sa neputințele şi păcatele omenirii, desființând peretele despărțitor dintre suflet şi trup, dar şi pe cel dintre bărbat şi femeie.

Şi din nou a dăruit putere firii umane să fie unită ca la început, întru sine şi cu Dumnezeu, întărind-o cu iubirea Sa milostivă şi iertătoare, pentru care neîncetate glasuri de rugăciune strigă Preadulcelui Iisus:

Slavă Ție, Doamne, Care i-ai învățat pe iudei adevărul, spunându-le că din cauza învârtoşării inimii lor a îngăduit Sfântul Moise despărțirea bărbatului de femeia sa, dar dintru început nu a fost aşa;

Slavă Ție, Doamne, că ai poruncit ca ceea ce Dumnezeu a împreunat, omul să nu despartă;

Slavă Ție, Doamne, că dintru început l-ai făcut pe om întreg, bărbat şi femeie, arătând unitatea de nestricat a iubirii în firea umană şi nedespărțirea celor pe care păcatul le-a făcut potrivnice, dar din fire nu sunt aşa;

Slavă Ție, Doamne, căci arăți totdeauna puterea Ta în împreuna-viețuire, ca un singur trup, a bărbatului cu femeia sa, prin binecuvântarea şi harul Tău;

Slavă Ție, Doamne, Care, din început, prin această unitate conjugală indisolubilă, ai arătat unitatea firii umane;

Slavă Ție, Doamne, pentru că ai primit a Te răstigni pentru noi ca să restaurezi firea umană, Cel care ne arăți nouă adevăratul chip al iubirii, pe care trebuie să-l urmăm în căsătorie;

Slavă Ție, Doamne, care ne-ai poruncit nouă să ne păzim curăția inimii şi a minții, ca nu numai cu fapta să nu săvârşim desfrânare, dar nici măcar cu gândul, căci cel ce a privit şi a poftit, a şi săvârşit desfrânare în inima sa;

Slavă Ție, Doamne şi iartă-ne nouă căderile de la această sfântă poruncă a Ta;

Slavă Ție, Doamne şi ne izbăveşte pe noi de patima desfrânării, ca să ne mântuim de osândă şi să rămânem mădulare netăiate ale Trupului Tău şi temple ale Duhului Sfânt;

Slavă Ție, Doamne şi ne răcoreşte pe noi cu adierile harului Tău şi ne stinge cuptorul patimilor, cel de şapte ori aprins de vrăjmaş, cu ploaia lacrimilor de pocăință, pe care dăruieşte-o nouă, ca un Milostiv;

Slavă Ție, Doamne, înnoieşte în noi icoana chipului Tău cel Sfânt, ca să ne învrednicim, în viața aceasta, a cunoaşte ipostaza iubirii răstignite şi a ne apropia de asemănarea Ta;

Slavă Ție, Doamne şi umple-ne de iubire, pace şi înțelegere pentru aproapele care suferă, dăruind şi soților multă credință, răbdare şi dragoste, în această lume în care iubirea multora s-a răcit;

Slavă Ție, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 11

Multe pilde ne-a dat nouă Domnul şi Dumnezeul şi Mântuitorul nostru despre nunta cea duhovnicească şi preaslăvită, despre bucuria unirii în veci cu Dumnezeu, învățându-ne şi luminându-ne ochii cei gânditori ai sufletului, ca să ne pocăim, aşa după cum ne-a poruncit El.

Fără adevărata pocăință nu putem primi iertarea multelor noastre păcate, nici inelul de logodnă în deget, adică harul Duhului Sfânt, pe care îl primesc aceia, care se întorc din țara îndepărtată a pierzării şi cu izvoare de lacrimi îşi spală haina înnegrită a sufletului lor.

Şi având întru ei această arvună a Duhului şi aceste merinde pentru drumul înfricoşător al morții, îndrăznesc să nădăjduiască în milostivirea lui Dumnezeu cea fără de margini.

Ridicând deci ochii inimii în sus, strigăm neîncetat Celui ce ne-a făcut, Celui ce ne-a mântuit şi Celui ce ne-a sfințit şi ne-a unit cu Sine: Aliluia!

Icosul 11

Dumnezeul şi Luminătorul sufletelor noastre ne-a arătat nouă Calea cea adevărată, adică pe Sine însuşi, Lumina lumii, fără de care nimeni nu poate lucra şi nu poate face nimic şi pe care văzându-L şi iubindu-L şi rănindu-se inimile noastre de frumuseţea şi dragostea unui asemenea Mire dumnezeiesc, să-I urmăm Lui în cămara cea de nuntă, unde este glasul lăudătorilor, al celor ce se desfătează pururea de dulceaţa cea nespusă a vederii luminii dumnezeieşti.

Pentru aceasta Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om ca noi, pentru aceasta S-a răstignit, a înviat şi S-a înălţat la ceruri, ca să ne gătească nouă sălaş în Ziua Nunţii Sale, în Ziua sărbătorii Nunţii Lui, în Ziua bucuriei inimii Lui!

Deci pregătindu-ne candelele inimilor noastre, să ieşim întru întâmpinarea Mirelui, ca să ne primească întru Împărăţia Sa ca pe nişte mirese împodobite cu florile binemirositoare ale faptelor bune, iar noi să cântăm cu cucernicie şi cu dragoste Luminătorului sufletelor noastre:

Slavă Ţie, Doamne, că ne-ai descoperit nouă chipul slavei ce va să vină în pilda nunţii fiului de împărat;

Slavă Ţie, Doamne, Care ai dorit cu mult dor să prăznuieşti nuntă cu omul pe care l-ai iubit atât de mult, încât şi viaţa veşnică împreună cu Tine, *nuntă* ai numit-o, învăţând că nimeni nu ne va mai despărţi atunci de Dumnezeul nostru, nici demonii, nici poftele trupului, nici moartea;

Slavă Ţie, Doamne, Cel ce vei face *nunţi* Fiului Tău, arătând mare cinste fiecărui suflet-mireasă, fiecărui Sfânt în parte, dintru care va străluci lumina lui Hristos mai mult ca din soare, iar Domnul însuşi va fi Soarele Ierusalimului ceresc;

Slavă Ţie, Doamne, că Împărăţia Ta cea veşnică *nuntă* şi *cină* şi *ospăţ* ai numit-o, la care cei hrăniţi cu viţelul cel gras şi junghiat, cu trupul lui Hristos euharistic, vor intra şi vor cina veşnic cu Mirele lor;

Slavă Ție, Doamne, că ai chemat şi pe cei răi şi pe cei buni în Casa Nunții Tale, ca să înțelegem că nu ții minte răul şi ierți nedreptățile şi fărădelegile celor ce se pocăiesc;

Slavă Ție, Doamne, căci cu milostivire ierți, dar şi cu dreptate judeci pe cei ce nu se pocăiesc şi porunceşti să fie aruncați în întunericul cel mai dinafară, cei ce îndrăznesc să se apropie fără haină de nuntă;

Slavă Ție, Doamne, şi iartă-mă şi pe mine, căci haina mă vădeşte că nu este de cină şi osândă voi pricinui preapăcătosului meu suflet;

Slavă Ție, Doamne, Dătătorule de lumină, luminează-mi haina sufletului meu şi mă primeşte în cămara cea împodobită a Împărăției Tale, mântuindu-mă numai pentru mila Ta;

Slavă Ție, Doamne şi nu mă lăsa ca să mi se lege mâinile şi picioarele, adică puterile sufletului, de către Îngeri şi să fiu aruncat în gheena, unde este plângerea şi scrâşnirea dinților, ci dinainte mă ajută să văd zorii pocăinței;

Slavă Ție, Doamne, căci nunta veşnică la care ne-ai chemat pe toți înseamnă şi iubire şi veselie şi viață împreună cu Tine, contemplare fără de sfârşit şi plină de dragoste a Feței Tale prealuminoase, infinită înaintare în iubire şi în cunoaştere;

Slavă Ție, Doamne, căci uimeşte şi pe Sfinții Îngeri atâta cinste şi dragoste câtă ai arătat şi vrei să mai arăți omului, întru care Te-ai îmbrăcat şi pe care doreşti să îl îmbraci în slava Ta;

Slavă Ție, Doamne, că *nunțile* pe care le faci Sfinților Tăi în veşnicie sunt chipul desăvârşitei iubiri pe care o porți oamenilor;

Slavă Ție, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 12

Privind istoria omenirii, vedem cum Dumnezeu a îmbrățişat întotdeauna omul cu iubirea Sa, chiar şi

atunci când a pedepsit păcatul, tot spre binele oamenilor, aşteptând cu îndelungă răbdare pocăința celor greşiți.

Iubirea Domnului pentru om, al cărui suflet l-a prețuit mai presus decât întreaga lume, întrece orice gândire şi orice înțelegere şi nici nu se poate cunoaşte cu adevărat, fără harul Său.

În fiecare clipă a istoriei şi a vieții noastre se vede purtarea Lui de grijă, iconomia harului Său şi prezența Sa mântuitoare.

Lumea stă sub cupola mâinii Sale, Cel care binecuvintează şi pedepseşte după faptele noastre. Nu mai e mult şi Hristos va veni iarăşi la noi, ca Împărat şi Judecător, dar şi ca Mire al celor preaiubiți ai Săi, un Mire, Care iese din cămara Sa şi nimeni nu se poate ascunde de căldura iubirii Lui, care fie va veseli, fie va arde, pe fiecare, după faptele lui.

Lumea va plânge sau se va bucura, după cum fiecare a crezut sau nu a crezut în El, când Se va arăta ca un Uriaş ce aleargă drumul Lui şi lumina Lui va străluci ca un fulger, de la o margine a lumii până la cealaltă margine.

Cei răi vor scrâşni din dinți, iar Sfinții vor cânta veşnic: Aliluia!

Icosul 12

Fiecare după cum a trăit, aşa se va bucura de către Tine, Doamne! Tu întotdeauna ai avut şi ai Sfinți şi robi ai Tăi pretutindeni, ştiuți sau neştiuți de lume.

Unii au trăit prin peşteri, prin ostroavele mărilor sau prin crăpăturile pietrelor – ei, de care lumea nu era vrednică – alții au trăit în mijlocul lumii şi au fost căsătoriți, născând şi crescând prunci, alții au fost feciorelnici în mijlocul iadului ispitelor, dar nimic nu i-a dezlipit de dragostea Ta, Doamne.

Cu atât mai mult, când vei veni, nimeni nu îi va mai putea răpi de la sânul Tău, Dumnezeul nostru, pe cei ce Te iubesc cu inimi nevinovate de prunci, dar şi cu dragoste şi dor nespus, ca nişte mirese, care numai la

ziua cea neînserată gândesc şi la cămara cea de nuntă, plină de lumină şi de dulceață dumnezeiască.

Pentru această preaslăvită şi dorită cămară de nuntă ne rugăm şi noi Ție, Doamne, Cel ce ai multe locaşuri în Împărăția Ta, şi-Ți aducem laude neîncetate ca acestea:

Slavă Ție, Doamne, Cel ce cu izvoarele harului Tău adapi întreaga făptură şi prin venirea Preasfântului Tău Duh îmbraci inimile noastre în rochii albe de mireasă;

Slavă Ție, Doamne şi ne răpeşte pe noi ca să Te întâmpinăm pe nori, când vei veni întru Împărăția Ta şi se va face strigarea în miezul nopții: *Iată, Mirele vine! Ieşiți întru întâmpinarea Lui!*;

Slavă Ție, Doamne, aprinde candelele inimilor noastre reci cu focul Sfântului Duh, ca să venim la Tine cu suflete nestinse şi să intrăm cu Tine la Nuntă;

Slavă Ție, Doamne, şi să nu ne alungi pe noi ca pe nişte fecioare nebune, care n-au luat ulei în candelă, nici să nu ne spui că nu ne cunoşti, adică, atunci, că nu ne-ai iubit şi nu Te-am iubit niciodată, ci mântuieşte-ne pe noi după mare mila Ta;

Slavă Ție, Doamne, şi primeşte la Nunta Ta cea dumnezeiască pe toți aceia, care au crezut numelui Tău, măcar de au mai şi greşit ca nişte oameni, fie că au trăit ca monahi sau căsătoriți sau au trăit în căsătorie albă sau au fost singuratici sau feciorelnici în lume, a căror viețuire numai Tu singur o ştii;

Slavă Ție, Doamne, Care ai spus, că în Împărăția Ta nici nu se însoară, nici nu se mărită nimeni, ci sunt ca Îngerii în ceruri;

Slavă Ție, Doamne, că un Fericit Părinte a văzut, în vedenie, pe un alt Preot Sfânt, adormit, îmbrățişându-şi soția în Rai, dăruieşte-ne şi nouă să ne mântuim ca un singur trup;

Slavă Ție, Doamne şi ne izbăveşte de cumplita soartă a celor doi, care erau în acelaşi pat, dintre care unul a fost luat şi unul a fost lăsat, mântuindu-ne laolaltă cu toți, pe care-i purtăm în inimile şi cugetele noastre;

Slavă Ție, Doamne, primeşte-ne şi pe noi la Nunta Mielului, ca să ne bucurăm împreună cu Preacurata Fecioară şi cu toți Sfinții Tăi;

Slavă Ție, Doamne, Iubitorule de oameni, Cel ce eşti începutul şi sfârşitul, Alfa şi Omega, care şi începutul şi sfârşitul lumii le-ai pus sub pecetea nunții şi a iubirii Tale;

Slavă Ție, Doamne, că focul căldurii şi al iubirii Tale va fi plin de dulceață pentru cei buni şi drepți, iar pe cei răi îi vor arde veşnic flăcările dragostei Tale, pentru că au aprins în inima lor focul străin al patimilor celor spurcate şi vrăjmaşe Ție, Celui Preacurat şi Preasfânt;

Slavă Ție, Doamne, Mire Preadulce, îndurate şi milostive Iisuse, nu ne uita şi ne răpeşte pe noi în Rai, la Nunta Ta, unde este locaşul celor ce se veselesc, unde străluceşte lumina Feței Tale şi unde Tu, Mielul şi Soarele dreptății, eşti Lumina celor mântuiți şi fericiți;

Slavă Ție, Doamne Dumnezeul nostru, Cel ce ai făcut din sufletul şi trupul omenesc mireasa Ta!

Condacul 13

O, Preadulce Mire al sufletelor noastre, Dumnezeul nostru, Care dintru început ai creat pe om, bărbat şi femeie, şi ai legiuit nunta, preînchipuind unirea Ta cu omul pe vecie, ca să adapi cu apele harului iubirii Tale oceanul inimii lui, pe care l-ai zidit încăpător pentru revărsarea dragostei Tale dumnezeieşti; care pentru noi ai murit şi ai înviat, ca să ne dăruieşti nouă viața veşnică şi veselia cea neîncetată a cămării Tale de nuntă şi a cinei Tale celei cereşti şi preafericite, apleacă-Te şi acum cu milă şi cu dragoste asupra robilor Tăi şi nu ne lăsa pe noi goi de milostivirea Ta, ci cu iubirea Ta de oameni, pe care pururea o ai, ne țese nouă haină de nuntă luminoasă, cinstită şi slăvită, cu care să intrăm în Casa Nunții Tale şi să cinăm veşnic împreună cu Tine, Doamne, Mirele nostru Cel aşteptat şi cu Părintele Tău cel fără de

început şi cu Bunul şi de viață Făcătorul Duhul Tău cel Sfânt, cântând din adâncul inimilor: Aliluia!

Condacul al 13-lea se citeşte de 3 ori, după care se spun, din nou, Icosul 1 şi Condacul 1. După acestea se citeşte rugăciunea aceasta:

Rugăciune

Doamne Dumnezeul nostru, care ai dăruit ființei umane să simtă frăția cu toți oamenii, după trup, născându-se din femeie, dar şi cinstea nemăsurată de a se naşte din Dumnezeu, a doua oară, duhovniceşte, dăruieşte înțelepciune, pace, dragoste deplină şi înțelegere acelora, care vor să se căsătorească şi acelora, care trăiesc în căsătorie, căci lumea aceasta este plină de ispite şi multe curse întinde vrăjmaşul cel urâtor de oameni.

Dăruieşte miri şi mirese celor care aşteaptă luminarea şi milostivirea Ta! Fie-Ți milă, Doamne, de robii Tăi şi-i umbreşte cu harul Tău!

Nu îngădui să fie împovărați de greutăți peste măsură cei ce vor să trăiască în această lume după voia Ta, dar sunt mereu împresurați de întreitele valuri ale ispitelor şi suferințelor. Păzeşte, Doamne, în iubire şi unire, căsniciile robilor Tăi, înalță-i pe ei peste patimi, neputințe şi durerile vieții.

Zideşte casele celor ce mănâncă pâinea durerii şi care Te iubesc şi nu uită de Tine, a celor ce seamănă cu lacrimi în veacul acesta, dar vor secera cu bucurie roadele ostenelilor lor în viața veşnică.

Iartă şi acelora, Iubitorule de oameni, care se prind în lațul ucigaşului de oameni, dacă se smeresc şi se întorc la pocăință.

Izbăveşte-ne pe noi, pe toți, de vrăjmăşia casnică şi nu îngădui ca vrăjmaşii noştri să fie tocmai casnicii noştri.

Împacă pe cei ce sunt în ură şi neînțelegeri, pe cei care trăiesc în ceartă şi în duşmănie, pe soții care şi-au uitat, din pizma diavolului, dragostea dintâi şi care şi-au

înăsprit inimile unul față de altul sau şi-au întors privirea spre frumusețe deşartă şi desfrânată.

Întoarce ochii noştri să nu vadă deşertăciunea. Scoate ochii noştri din lacrimi şi picioarele noastre de la împiedicare. Dăruieşte soți şi soții credincioase robilor Tăi, ca să se uşureze mucenicia lor pe acest pământ, întărindu-se unul pe altul întru credința şi dragostea Ta.

Dăruieşte-ne iubire curată şi sfântă, îngrădeşte-ne cu harul Tău, dă-ne aducere aminte de moarte şi de dreapta Ta Judecată, când ne primejduim spre pierzare.

Dă-ne nouă, celor ce ne rugăm Ție fierbinte, bucuria cea veşnică a intrării împreună cu Tine, Mirele nostru, în cămara cea de nuntă, ca să ne îndulcim de lumina Feței Tale şi de frumusețile Raiului în veci. Amin!

Prof. Lic. Dr. Gianina Maria-Cristina Picioruş

25 august 2004

Am scris acest Acatist drept mulțumire către Prea Sfânta Treime şi către Prea Curata Fecioară, pentru că mi-au dat să-l întâlnesc pe Părintele şi soțul meu preaiubit, Dorin.